Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 27. apríla 2023 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Právo ochranných známok – Smernica 89/104/EHS – Smernica (EÚ) 2015/2436 – Nariadenie (ES) č. 40/94 – Nariadenie (EÚ) 2017/1001 – Výlučné práva majiteľa ochrannej známky – Ochranná známka patriaca viacerým osobám – Podmienky väčšiny vyžadované medzi spolumajiteľmi na udelenie a zrušenie licencie ich ochrannej známky“

Vo veci C-686/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko) z 29. októbra 2021 a doručený Súdnemu dvoru 15. novembra 2021, ktorý súvisí s konaniami:

**VW**

proti

**SW,**

**CQ,**

**ET,**

**Legea Srl,**

a

**Legea Srl**

proti

**VW,**

**SW,**

**CQ,**

**ET,**

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: predseda desiatej komory D. Gratsias, sudcovia M. Ilešič (spravodajca) a I. Jarukaitis,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– VW, v zastúpení: F. Rampone, avvocato,

– Legea Srl, v zastúpení: G. Biancamano, avvocato,

– SW, CQ, ET, v zastúpení: R. Bocchini, avvocato,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

– Európska komisia, v zastúpení: P. Messina a P. Němečková, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní z 8. decembra 2022,

vyhlásil tento

## Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2436 zo 16. decembra 2015 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. EÚ L 336, 2015, s. 1) a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1001 zo 14. júna 2017 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporov na jednej strane medzi VW a SW, CQ a ET a spoločnosťou Legea Srl, ako aj na druhej strane medzi Legea Srl a VW, SW, CQ a ET vo veci údajného nezákonného používania ochranných známok tvorených označením „Legea“.

### Právny rámec

#### *Nariadenia o ochrannej známke Európskej únie*

3 Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146), zmenené nariadením Rady (ES) č. 422/2004 z 19. februára 2004 (Ú. v. EÚ L 70, 2004, s. 1; Mim. vyd. 17/002, s. 3) (ďalej len „nariadenie č. 40/94“), bolo zrušené a nahradené nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009

o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1), ktoré nadobudlo účinnosť 13. apríla 2009. Toto posledné uvedené nariadenie bolo s účinnosťou od 1. októbra 2017 zrušené a nahradené nariadením 2017/1001.

4 Článok 5 nariadenia č. 40/94, nazvaný „Osoby, ktoré môžu byť majiteľmi ochranných známok spoločenstva“, stanovoval:

„Majiteľmi ochranných známok spoločenstva môže byť každá fyzická alebo právnická osoba vrátane verejnoprávnych subjektov.“

5 Článok 9 tohto nariadenia s názvom „Práva z ochrannej známky Spoločenstva“ vo svojom odseku 1 stanovoval:

„K ochrannej známke spoločenstva vzniká majiteľovi výhradné právo. Majiteľ je oprávnený zabrániť všetkým tretím stranám, ktoré nemajú jeho súhlas, používať v obchodnom styku:

a) akékoľvek označenie, ktoré je zhodné s ochrannou známkou spoločenstva, pokiaľ ide o tovary alebo služby, ktoré sú zhodné s tovarmi alebo službami, pre ktoré je ochranná známka spoločenstva zapísaná;

b) akékoľvek označenie, kde vzhľadom na jeho zhodnosť alebo podobnosť s ochrannou známkou Spoločenstva a zhodnosť alebo podobnosť s tovarmi alebo službami, ktoré sú chránené ochrannou známkou Spoločenstva a označením, existuje pravdepodobnosť zámeny verejnosťou; pravdepodobnosť zámeny zahŕňa pravdepodobnosť asociácie označenia s ochrannou známkou;

c) akékoľvek označenie, ktoré je zhodné alebo podobné ochrannej známke spoločenstva, pokiaľ ide o tovary alebo služby, ktoré nie sú podobné tým tovarom alebo službám, pre ktoré je zapísaná ochranná známka spoločenstva, pokiaľ ide o ochrannú známku, ktorá má v rámci [Európskeho] spoločenstva dobré meno a pokiaľ by používanie tohto označenia bez náležitého dôvodu neprávom využívalo rozlišovaciu spôsobilosť alebo dobré meno ochrannej známky spoločenstva.“

6 Článok 16 uvedeného nariadenia s názvom „Nakladanie s ochrannými známkami spoločenstva ako s národnými ochrannými známkami“ znel takto:

„1. Pokiaľ články 17 až 24 neustanovujú inak, s ochrannou známkou spoločenstva ako s predmetom vlastníctva sa nakladá v jej celistvosti, a na celom území spoločenstva, ako s národnou ochrannou známkou zapísanou v členskom štáte, v ktorom v súlade s registrom ochranných známok spoločenstva,

a) majiteľ má svoje sídlo alebo svoje trvalé bydlisko k príslušnému dátumu,

alebo

b) tam, kde neplatí pododsek a) [pokiaľ sa neuplatní písmeno a) – *neoficiálny preklad*], majiteľ má k príslušnému dátumu firmy (podniky) [k príslušnému dátumu prevádzkareň – *neoficiálny preklad*].

2. V prípadoch, ktoré nie sú stanovené [upravené – *neoficiálny preklad*] odsekom 1, členským štátom uvedeným v tomto odseku je ten členský štát, v ktorom sa nachádza sídlo [Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory)].

3. Ak sú v registri ochranných známok spoločenstva uvádzané ako spolumajitelia dve alebo viaceré osoby, odsek 1 sa bude uplatňovať na spolumajiteľa uvedeného ako prvého; ak to nebude možné, tak sa bude uplatňovať na nasledujúcich spolumajiteľov v takom poradí, v akom sú uvedení. Tam, kde odsek 1 neplatí pre [Pokiaľ sa odsek 1 nevzťahuje na – *neoficiálny preklad*] žiadneho zo spolumajiteľov, bude sa uplatňovať odsek 2“

7 Článok 21 toho istého nariadenia, nazvaný „Konkurzné konanie“, vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovoval:

„1. Jediným konkurzným konaním, do ktorého môže byť zahrnutá ochranná známka spoločenstva, je konkurzné konanie začaté v členskom štáte, na území ktorého má dlžník centrum svojich hlavných záujmov.

…

2. V prípade spolumajiteľstva ochrannej známky spoločenstva sa odsek 1 vzťahuje na podiel spolumajiteľa.“

8 Článok 22 nariadenia č. 40/94, nazvaný „Licencie“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Na ochrannú známku spoločenstva možno udeliť licenciu pre niektoré alebo všetky tovary alebo služby, pre ktoré je zapísaná, a pre celé spoločenstvo alebo len pre časť spoločenstva. Licencia môže byť výlučná alebo nevýlučná.

2. Majiteľ ochrannej známky spoločenstva sa môže dovolávať práv z ochrannej známky voči držiteľovi licencie, ktorý poruší ktorékoľvek ustanovenia svojej licenčnej zmluvy, pokiaľ ide o obdobie jej trvania, podobu, v akej možno ochrannú známku používať, rozsah tovarov alebo služieb, na ktoré sa licencia udeľuje, územie, na ktorom sa ochranná známka môže používať, alebo kvalitu tovarov vyrábaných alebo služieb poskytovaných na základe tejto licencie.“

9 Tieto ustanovenia článkov 5, 9, 16, 21 a 22 nariadenia č. 40/94 sú podobné zodpovedajúcim ustanoveniam článkov 5, 9, 19, 24 a 25 nariadenia 2017/1001.

### *Smernice o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok*

10 Prvá smernica Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92) bola zrušená a nahradená s účinnosťou od 28. novembra 2008 smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. EÚ L 299, 2008, s. 25). Táto posledná uvedená smernica bola zrušená a nahradená smernicou 2015/2436 s účinnosťou od 15. januára 2019 v súlade s jej článkom 55.

11 Tretie a šieste odôvodnenie prvej smernice 89/104 uvádzali:

„keďže sa nezdá, že by bolo v súčasnosti potrebné urobiť aproximáciu právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok v plnom rozsahu, a keďže postačí aproximácia obmedzená na tie ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré najvýraznejšie ovplyvňujú fungovanie vnútorného trhu;

…

keďže táto smernica nevylučuje možnosť uplatniť na ochranné známky ustanovenia iných predpisov členských štátov, než sú predpisy o ochranných známkach, ako napríklad ustanovení týkajúcich sa nekalej súťaže, občianskoprávnej zodpovednosti alebo ochrany spotrebiteľa“.

12 Článok 5 tejto smernice, nazvaný „Práva z ochrannej známky“, vo svojom odseku 1 stanovoval:

„Zapísaná ochranná známka dáva svojmu majiteľovi výlučné práva. Majiteľ bude mať právo zabrániť všetkým tretím stranám, ktoré nemajú jeho súhlas, aby v obchodnom styku používali:

a) akékoľvek označenie, ktoré je zhodné s ochrannou známkou pre tovary alebo služby, ktoré sú zhodné s tými, pre ktoré je ochranná známka zapísaná;

b) akékoľvek označenia, ktoré je zhodné s ochrannou známkou alebo je jej natoľko podobné, a zároveň sú si natoľko podobné príslušné tovary alebo služby, že existuje pravdepodobnosť zámeny zo strany verejnosti, vrátane pravdepodobnosti asociácie medzi označením a ochrannou známkou.“

13 Článok 8 uvedenej smernice, nazvaný „Licencie“, stanovoval:

„1. Na ochrannú známku možno udeliť licenciu. Táto licencia sa môže vzťahovať na niektoré alebo na všetky tovary alebo služby, pre ktoré je ochranná známka zapísaná. Môže sa vzťahovať na celý príslušný členský štát alebo na jeho časť. Licencia môže byť výlučná alebo nevýlučná.

2. Majiteľ ochrannej známky môže uplatniť svoje práva z tejto ochrannej známky proti majiteľovi licencie, ktorý porušil akékoľvek ustanovenie licenčnej zmluvy, pokiaľ ide o jej trvanie, formu, v ktorej možno ochrannú známku používať, o rozsah tovarov alebo služieb, na ktoré sa licencia poskytuje, o územie, na ktorom možno používať ochrannú známku, alebo o kvalitu tovarov, ktoré majiteľ licencie vyrobil alebo kvalitu služieb, ktoré majiteľ licencie poskytol.“

14 Tieto ustanovenia článkov 5 a 8 prvej smernice 89/104 sú podobné zodpovedajúcim ustanoveniam článkov 10 a 25 smernice 2015/2436.

## Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

15 VW, SW, CQ a ET sú rovnakým dielom spolumajitelia národnej ochrannej známky a ochrannej známky Európskej únie LEGEA zapísaných pre športové potreby (ďalej spoločne len „dotknuté ochranné známky“).

16 V priebehu roka 1993 sa VW, SW, CQ a ET rozhodli udeliť spoločnosti Legea výhradnú bezplatnú licenciu na dobu neurčitú na používanie ochranných známok, ktorých sú spolumajiteľmi (ďalej len „licenčná zmluva“).

17 Koncom roka 2006 VW vyjadril nesúhlas s ďalším trvaním tejto licenčnej zmluvy.

18 Dňa 16. novembra 2009 Legea podala proti VW žalobu na Tribunale di Napoli (súd v Neapole, Taliansko), ktorou sa domáhala vyhlásenia neplatnosti ochranných známok obsahujúcich označenie „Legea“, ktoré dal VW zapísať. VW podal protinávrh, ktorým na jednej strane žiadal vyhlásenie neplatnosti ochranných známok zapísaných spoločnosťou Legea a na druhej strane určenie protiprávneho používania predmetných ochranných známok touto spoločnosťou.

19 Rozsudkom z 11. júna 2014 Tribunale di Napoli (súd v Neapole) konštatoval, že Legea, ktorá konala so súhlasom všetkých spolumajiteľov, legitímne používala predmetné ochranné známky do 31. decembra 2006. Tento súd sa naopak domnieval, že po tomto dátume bolo toto používanie z dôvodu námietky VW proti ďalšiemu plneniu licenčnej zmluvy protiprávne.

20 Rozsudkom z 11. apríla 2016 Corte d’appello di Napoli (Odvolací súd Neapol, Taliansko) čiastočne zmenil tento rozsudok. Keďže sa tento súd domnieval, že na udelenie licencie k ochrannej známke tretej osobe sa nevyžaduje jednomyseľnosť spolumajiteľov, rozhodol, že vôľa troch zo štyroch spolumajiteľov predmetných ochranných známok postačuje na to, aby sa po 31. decembri 2006 naďalej plnila licenčná zmluva bez ohľadu na námietku VW.

21 Vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti tomuto rozsudku z 11. apríla 2016, sa pýta na spôsoby individuálneho výkonu výlučného práva, ktoré spoločne vlastnia spolumajitelia ochrannej známky, vzhľadom na ustanovenia práva Únie a v tejto súvislosti odkazuje na článok 10 smernice 2015/2436, ako aj na články 9 a 25 nariadenia 2017/1001.

22 Za týchto podmienok Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa pravidlá práva Únie [stanovené v článku 10 smernice 2015/2436, ako aj v článkoch 9 a 25 nariadenia 2017/1001], ktoré stanovujú výlučné práva majiteľa ochrannej známky Európskej únie a súčasne aj možnosť, aby ochranná známka bola v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb, vykladať v tom zmysle, že o udelení výlučnej licencie na bezodplatné a časovo neobmedzené používanie spoločnej ochrannej známky tretím osobám možno rozhodnúť väčšinou hlasov spolumajiteľov, alebo je naopak potrebný ich jednomyseľný súhlas?

2. V prípade druhej hypotézy pri národných ochranných známkach a ochranných známkach Únie, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve viacerých osôb, zodpovedá zásadám práva Únie taký výklad, z ktorého vyplýva nemožnosť jedného zo spolumajiteľov ochrannej známky, na ktorej bezodplatné a časovo neobmedzené používanie bola udelená licencia tretím osobám jednomyseľným rozhodnutím, jednostranne odstúpiť od takéhoto rozhodnutia, alebo sa má naopak považovať za zodpovedajúci zásadám práva Únie opačný výklad, čiže výklad, ktorý vylučuje, aby bol spolumajiteľ ochrannej známky natrvalo viazaný pôvodným prejavom vôle, v dôsledku čoho môže od tohto prejavu vôle, t. j. od licenčnej zmluvy účinne odstúpiť?“

## O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

23 SW, CQ a ET spochybňujú prípustnosť prvej prejudiciálnej otázky z dôvodu, že vzhľadom na to, že licenčná zmluva bola uzavretá spolumajiteľmi predmetných ochranných známok jednomyseľne, nie je relevantné, či väčšina stačila na prijatie takéhoto rozhodnutia. Legea tvrdí, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný, keďže podmienky vytvorenia súhlasu spolumajiteľov ochrannej známky, a to tak na účely udelenia licencie na používanie treťou osobou, ako aj na jej zrušenie, nie sú upravené právom Únie.

24 Treba pripomenúť, že v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktoré je založené na jasnom rozdelení úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom, má výlučne vnútroštátny súd právomoc zistiť a posúdiť skutkový stav veci, ako aj vykladať a uplatňovať vnútroštátne právo. Rovnako prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý vec prejednáva a ktorý musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil potrebu, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru (rozsudok zo 6. októbra 2022, Contship Italia, C-433/21 a C-434/21, EU:C:2022:760, bod 23).

25 Súdny dvor môže odmietnuť návrh predložený vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nijako nesúvisí s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi nevyhnutnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (rozsudok z 3. júna 2021, BalevBio, C-76/20, EU:C:2021:441, bod 46 a citovaná judikatúra).

26 V prejednávanej veci vnútroštátny súd dostatočne jasne vysvetlil právny a skutkový kontext a dôvody, ktoré ho viedli k otázke týkajúcej sa výkladu určitých ustanovení práva Únie, ktoré považuje za nevyhnutné na to, aby mohol vydať svoj rozsudok. Nie je zjavné, že by požadovaný výklad nesúvisel so sporom vo veci samej alebo že by nastolený problém mal hypotetickú povahu.

27 Tento záver nie je spochybnený tvrdením, ktoré uvádza Legea, pretože otázka, či právo Únie upravuje spôsoby prijímania rozhodnutia o udelení licencie na používanie ochrannej známky jej spolumajiteľmi, patrí do meritórneho preskúmania prejudiciálnych otázok. Okrem toho, na rozdiel od toho, čo tvrdia SW, CQ a ET, prvá prejudiciálna otázka je relevantná pre výsledok sporu vo veci samej, keďže ak väčšina spolumajiteľov stačí na prijatie rozhodnutia udeliť licenciu na používanie ochrannej známky, odňatie menšinovým spolumajiteľom súhlasu, ktorý pôvodne dal na udelenie takejto licencie, by v každom prípade mohlo zostať bez následkov.

28 Z toho vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

## O prejudiciálnych otázkach

### *O prvej otázke*

29 Na úvod treba uviesť, že vzhľadom na dátum skutkových okolností sporu vo veci samej sa na tento spor vzťahuje, pokiaľ ide o ochranné známky Európskej únie, nariadenie č. 40/94 a pokiaľ ide o národné ochranné známky, prvá smernica 89/104. Ustanovenia článkov 9 a 25 nariadenia 2017/1001, ako aj článku 10 smernice 2015/2436, na ktoré odkazuje vnútroštátny súd, zodpovedajú ustanoveniam, ktoré sa nachádzali v článkoch 9 a 22 nariadenia č. 40/94, ako aj v článku 5 prvej smernice 89/104. Preto je potrebné preformulovať položené otázky s odkazom na tieto ustanovenia.

30 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa prvá smernica 89/104 a nariadenie č. 40/94 majú vykladať v tom zmysle, že udelenie alebo zrušenie licencie na používanie národnej ochrannej známky alebo ochrannej známky Európskej únie vlastnenej v spoluvlastníctve vyžaduje rozhodnutie prijaté jednomyseľne spolumajiteľmi alebo väčšinou týchto spolumajiteľov.

31 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 5 prvej smernice 89/104 a článku 9 nariadenia č. 40/94 priznáva ochranná známka svojmu majiteľovi výlučné právo. Článok 5 tohto nariadenia spresňuje, že majiteľom ochrannej známky Európskej únie môže byť každá fyzická alebo právnická osoba, vrátane verejnoprávnych subjektov.

32 Okrem toho z článku 8 ods. 1 prvej smernice 89/104 a článku 22 ods. 1 nariadenia č. 40/94 vyplýva, že tak na národnú ochrannú známku, ako aj na ochrannú známku Európskej únie sa môžu vzťahovať výlučné alebo nevýlučné licencie pre všetky alebo niektoré tovary alebo služby, pre ktoré je zapísaná.

33 Z článku 16 ods. 3 a článku 21 ods. 2 nariadenia č. 40/94, ktoré odkazujú na „spolumajiteľov“ a „spoluvlastníkov“ ochrannej známky Európskej únie, vyplýva, že takáto ochranná známka môže patriť viacerým osobám.

34 Hoci je pravda, že prvá smernica 89/104 neodkazuje na spoluvlastníctvo národnej ochrannej známky, ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 47 a 48 svojich návrhov, toto opomenutie neznamená, že spoluvlastníctvo takejto ochrannej známky je vylúčené, ale že sa riadi vnútroštátnym právom, ktoré upravuje spôsob, akým spolumajitelia vykonávajú práva vyplývajúce z ochrannej známky, vrátane práva rozhodnúť o udelení alebo zrušení licencie na jej používanie.

35 Napokon, ako vyplýva z tretieho a šiesteho odôvodnenia prvej smernice 89/104, hoci cieľom tejto prvej smernice je aproximovať právne predpisy členských štátov v oblasti ochranných známok s cieľom odstrániť existujúce rozdiely, ktoré môžu brániť voľnému pohybu tovaru a slobodnému poskytovaniu služieb, jej cieľom nie je úplná aproximácia uvedených právnych predpisov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. novembra 2002, Robelco, C-23/01, EU:C:2002:706, bod 33).

36 Pokiaľ ide o nariadenie č. 40/94, toto nariadenie síce uznáva spoluvlastníctvo ochrannej známky Európskej únie, ale neobsahuje žiadne ustanovenie upravujúce podmienky výkonu práv z tejto ochrannej známky spolumajiteľmi takejto ochrannej známky, vrátane práva rozhodnúť o udelení alebo zrušení licencie na používanie.

37 Z článku 16 ods. 1 nariadenia č. 40/94 pritom vyplýva, že ochranná známka Európskej únie ako predmet vlastníctva sa považuje za národnú ochrannú známku zapísanú v členskom štáte určenom podľa pravidiel stanovených v tomto článku. Z toho vyplýva, že v prípade neexistencie ustanovenia tohto nariadenia, upravujúceho spôsoby prijatia spolumajiteľmi ochrannej známky Európskej únie rozhodnutia o udelení alebo zrušení licencie na jej používanie, sa tieto spôsoby riadia právom tohto členského štátu.

38 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že prvá smernica 89/104 a nariadenie č. 40/94 sa majú vykladať v tom zmysle, že otázka, či udelenie alebo zrušenie licencie na používanie národnej ochrannej známky alebo ochrannej známky Európskej únie vlastnenej v spoluvlastníctve vyžaduje rozhodnutie prijaté jednomyseľne spolumajiteľmi alebo väčšinou týchto spolumajiteľov, patrí do pôsobnosti uplatniteľného vnútroštátneho práva.

### *O druhej otázke*

39 Vzhľadom na odpoveď, ktorá je poskytnutá na prvú otázku, netreba odpovedať na druhú otázku.

## O trovách

40 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol takto:

**Prvá smernica Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok a nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva**

**sa majú vykladať v tom zmysle, že:**

**otázka, či udelenie alebo zrušenie licencie na používanie národnej ochrannej známky alebo ochrannej známky Európskej únie vlastnenej v spoluvlastníctve vyžaduje rozhodnutie prijaté jednomyseľne spolumajiteľmi alebo väčšinou týchto spolumajiteľov, patrí do pôsobnosti uplatniteľného vnútroštátneho práva.**

Podpisy